

„A beszélgetés fény” (Goethe)

Gyermek- és ifjúsági írók konferenciája Szekszárdon

Szekszárdi tanácskozás elnevezéssel intézményesült a gyermek- és ifjúsági írók konferenciája, amelyet immáron 15. alkalommal, 26 író részvételével, idén a „Személyiség az irodalomban és a történelemben” címmel rendezett meg a megyei könyvtár. Az **Eörsi István** ötlete által megvalósult eszmecsere ma már az írókon kívül az irodalomtörténészek, pedagógusok, mese- és olvasáskutatók, pszichológusok, kiadói szerkesztők és könyvtárosok összefogása is a közös ügyért, amely az értékek befogadásáért való tenniakaró szolgálat.

SZEPES MÁRIA,

aki mint írta, „noha a szellemnek nincs kora, az enyémmek sincs – csak lélekben tudok veletek lenni”, levélben köszöntötte a tanácskozót: „A gyermekirodalom fontossága azért

fölmérhetetlen, amiért egy tartós házat, ott-hont nem lehet biztos alapozás nélkül felépíteni, mert egy szélroham elsodorhatja. Ha a gyermek első hat évének mágikus korszakában, amikor még nem választja el benne a képzeletet a megvalósítástól a hite, nem részesül olyan hatásokban, amelyek egész életére kiható alapot építenek benne felnőtt kora kialakításához, akkor ezt a mulasztást már nem lehet pótolni. Mert az az első hat év határozza meg a későbbi önmagához való jó

lom elveszített. Magukkal ragadó, jó könyveket kell írni.

Az igaz történetnek ma is nagy vonzasköre van, tehát nem reménytelen az az ügy, aminek jegyében most tanácskozás folyik, mondta. A magyar olvasó ugyanis történelmi regény hiányban szenved. Az igazság iránti kíváncsiság és vágy érzékelhető. Az emberek szeretnék tudni, hogy milyen volt a honfoglalás, Mátyás korszaka, milyen a törökök elleni háború, Rákóczi Ferenc, 1848–49, mi történt Trianonban, a 2. világháború után és milyen volt valójában 1956. A történelmi dokumentumok sokszor olyan szárazak, hogy azoktól a fiatalok nem kapnak elég indíttatást arra, hogy jobban birtokba vegyék a magyar történelem eseményeit. A feladat tehát az, hogy az ifjúság ne bővlikben keresse a kulturális értékeket, hanem a magyar irodalomban.

A konferencia résztvevői

vagy rossz viszonylatát. Beilleszkedését a közösségbe vagy kizárulását belőle, tehetsége, génjei, képzeletének kibontakozása vagy annak elfojtása szerint.

Ebben a fészekmeleg, meseszárnyakat bontó, »agyrohamozó« sorsalakításban a legnagyobb szerepe, kötelessége a jó gyermekirodalomnak van. Ennek azonban a gyerek nyelvén kell íródnia. Színesen, szépen és a világegyetem észrevehető módon didaktikusan. Csak akkor tudnak belebújni a figurák bőrébe...”

POMOGÁTS BÉLA,

az Írószövetség elnöke személyesen köszöntötte az eszmecsere résztvevőit, s kiemelte, hogy aki az olvasót a kezében tudja tartani és el tudja vezetni az irodalomhoz, azé a művészet jövője. Óriási hivatás az írás, többek között azért, mert teremtenie, majd nevelnie kell az olvasót. Ma az irodalom sok oldalról veszélyeztetett. A vizuális civilizáció a szöveget háttérbe szorítja, különféle szappanoperáknak és videoklippeknek adja át azt az időteret, amelyet eddig a fiatalok a történetnek, a mesének szenteltek. Veszélyezteteti az a gazdasági helyzet is, ami ma a kultúra számára nem igazán kedvező, azután azok a kulturális piaci termékek, amelyek lecsorognak a nyugati világból és nem éppen a legjobb szellemi teljesítmények. Éppen ezért offenzív magatartást kell tanúsítani, vissza kell szerezni azokat a hadállásokat, amiket az elmúlt évtizedekben az iroda-

VIDOR MIKLÓS ÉS BÉKÉS JÓZSEF

írókat 75. születésnapjuk alkalmából köszöntötte a házigazda könyvtárigazgató, Elekes Eduárdné, az Írószövetség nevében Pomogáts Béla és az alkotótársak, Lázár Ervin, Tótfalusi István, Gyárfás Endre, Rigó Béla és a többiek. Meghitt, bensőséges percek következtek.

(folytatjuk)

Németh Judit

Szekszárdi szüret '98

Szüretelőktől hangos a Bartina
Visszhangozza a Kisbödő
Gyermekzsivajtól lármás a dombtető.
Tarkálló szőlőn
Piroslik a levél
Létől duzzadt fürtből
Lomhán csurog a vér.
Ujjával, mint üstdobos
Bádagon dobol a puttonyos.
Tompán morog a daráló
Musttal locsolják tengelyét
Vidámabban lendül a kerék.
Friss csömögét marcangol
A henger a garaton,
Meghal a szem, de
Új élet erjed
Tüzes szekszárdi bor.
Vérszínben bugyog a kádról a must,
Csillámlik benne a gyertya fénye.
Csattog a prés ütemre
Lécei közt csordul a lé.
Tellik a csobolyó szaporán
Tótklón zúdul az új bor.
Feszül az abrinca bilincse
Hordódongára rásimul.
Mustgáz kluttyan a kotyogón
Kicsi a szám a fokolón.
Tompán koppán a lopó az akonán.
Bíborszínű az üvegpohár.
Bársonyos íztől összefut
Szánkban a nyál.
Pirosló pörkölt illata száll.
Foghíjas tanyasoron
Cefreszagot okád a
Gaznőtte pincélyuk.
Régmúlt borok dicsőségéről
Álmodik a must.
A pincemélye szomjazó
Vendégre vár,
Mámorek mustincák dala száll.

Nagy Vendel

A színpalak mögött

Ma újra az Őszt adják.

Megéri ez a giccses, rossz darab a századik előadást?

Pedig zajos siker volt eleinte.

A megunt Nyár után a szívünket melengette színeivel,

mert ami egyszer volt, és sose volt és sose lesz –

el lett játszva minden szép örök szerelem,

édes és bús,

szívünket szaggató,

éppen most eltűnő,

vissza nem hozható.

Ez az Ősz.. ez az Ősz..

Ócska melodráma.

Hamis a könny,

és hamis a bánat.

A színpalak mögött

a tél:

az lesz az igazi

dráma.

Bálint György Lajos